

Repensant Wagensberg

En Wagensberg, professor de física com és, va parlar a l'acte d'inauguració d'aquest curs, del temps i de l'espai, de les confluències i divergències del pensament artístic en la revisió d'aquests grans ordenadors del nostre món, per tal de saber on som i que fem. La necessitat de comprensió empeny el pensament i el dirigeix vers una organització del Real. Aquest ordre que concreta imatges i idees reverteix en la confecció de cosmos: un cosmos és un ordre, que en el pensament grec, d'on sorgeix la paraula, és forçosament bell. I és ja, en aquest inici, on es troba el lligam entre estètica i ciència. De cosmos, en deriva, cosmètica (qui ho diria, no!), perquè *kosmos* és l'ordre de tots els elements que engalanen la núvia. Comprendre és establir un ordre, segons el físic, marcat per la diferència (els grups), prèvia observació de les similituds que permeten iniciar la col·lecció, és a dir d'un ordre marcat per la similitud. El s. XVII s'esplaia en les pintures dels *cabinets de curiosités*, després que en el Renaixement s'iniciés l'interès per les col·leccions, de què? D'allò rar, tal volta... El viatge del coneixement implica domesticació d'allò salvatge, però l'excitació que comporta desapareix, en l'acte mateix de l'encalç de la comprensió. L'art té la capacitat d'aturar com en una fotografia fixe, aquest moment perquè continuï provocant pulsions, en aquest cas, estètiques. I això passa perquè té la capacitat de fer visible el que està ordenat, mentre permet la latència del no visible, del magma que transita per sota d'allò comprés i que encara no ha estat subjecte de manipulació i ordenació. Aquest sigui potser, l'espai obert a la intuïció, que argüia Wagensberg, o potser, les restes d'un pensament visual, que va ser-hi abans que l'home aprengué a encotillar la realitat a través de les paraules.

Els aborígens australians pauten l'espai a través del temps (els trajectes es fan il·luminats per cançons), nosaltres el temps a través de l'espai (en el rellotge tradicional, el recorregut d'un cercle permet marcar el temps), però en tot cas, la fita, la creació d'un ritme que talli una dimensió il·limitada és el que ens permet no perdre'ns en el contínuum de L'homogeneïtat. El científic i l'artista, s'asseuen davant l'extensió immensa de la realitat i juguen a trobar similituds i diferències, construint, com Penèlope un tapís que es fa i es desfà sense possibilitat de finir-lo. D'aquí el somriure que camí dibuixava a Sísif. Perquè la satisfacció rau, tal i com ahir es va dir, en compartir aquest viatge.